ΕΤΟΣ Β'. — ΑΡΙΘ. 208 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 23 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1881

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 15—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑι

Γ'. ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ — ΜΕΤΕΩΡΑ.

Ἐν Τρικκάλοις, *τὴν 5 Ὀκτωβρίου 1881.*

Ἀγαπητέ μοι Βλάσιε,

Σήμερον ἐξέδραμον μέχρι τῶν ἀρχαίων Σταγῶν, τῆς ἱστορικῆς Καλαμπάκας, ἀφ' ἧς ἐπέστρεψα μόλις πρὸ μικροῦ. Τὴν Καλαμπάκαν ἐφλεγόμην ὑπὸ διακαοῦς πόθου νὰ ἴδω, οὐχὶ μόνον ὡς Ἕλλην, ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ ὡς ἄτομον, διότι τοῦ ἀτυχοῦς κινήματος τοῦ 1854 εἶχε συμμετάσχει καὶ ὁ πατήρ μου, τοῦ ὁποίου εὐλαβῶς ἀκόμη διατηρῶ ἐν Ἀθήναις τὴν πυριτοθήκην καὶ τὸ ὅπλον ἀπὸ τῆς δυστυχοῦς ἐκείνης ἐποχῆς. Ὅταν ἀφίππευσα ἐν Καλαμπάκᾳ, πρὶν ἐρωτήσω ἀκόμη τινά, ἐστράφην πρὸς τὴν πέριξ πεδιάδα καὶ ἐζήτουν εἰς τὰ διάφορα αὐτῆς σημεῖα ἴχνος τι τῆς ἐπαναστάσεως ἐκείνης, ἥτις ὑπὸ τοὺς εὐτυχεστάτους ἀρξαμένη οἰωνοὺς εἵμαρτο ν' ἀποπνιγῇ τοσοῦτον οἰκτρῶς καὶ ἀποτόμως. Ἔπειτα, αἰφνιδίως διακοπεὶς ἀπὸ τῶν σκέψεών μου ὑπὸ τῶν ἐπευφημούντων χωρικῶν, καὶ ἰδὼν πανταχοῦ τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν θωπευομένην ὑπὸ ἐλευθέρου ἀνέμου, τὰς ὁδοὺς ἐστρωμένας δάφνῃ καὶ μύρτῳ, παρατεταγμένους τοὺς εὐζώνους, τὰ ὡραῖα αὐτὰ τῆς πατρίδος παλληκάρια, εἰς ἅτινα μόνα ἐπεφυλάσσετο ἡ εὐτυχία νὰ διαδεχθῶσι τοὺς ἄνδρας τοῦ μεγάλου ἀγῶνος ἐν τῇ ῥώμῃ, τῷ κάλλει καὶ τῷ φρονήματι, ἠσθάνθην ἐγκαρδιωτάτην χαράν, ὅτι ἀνέπνευσε τέλος ἡ δυστυχὴς πολίχνη, ἡ ἐν τῷ αἵματι ἄλλοτε καὶ τῇ ἀπελπισίᾳ βυθισθεῖσα. Ἔπρεπε νὰ γνωρίσῃ ἐπὶ τόπου τὰ μέρη αὐτά, ν' ἀκούσῃς παρὰ τῶν ἐνθουσιώντων ἤδη ἀπελευθέρων τὴν δυστυχῆ τοῦ παρελθόντος ἱστορίαν των, νὰ τὰ βλέπῃς τώρα ἰδικά σου, καὶ θὰ ἐννόεις μετὰ πόσης ἐθνικῆς φιλαυτίας, μετὰ ποίας τρυφερᾶς ἀγάπης πατῶ τὸ χῶμα τοῦτο, ὁμιλῶ μὲ τοὺς χωρικοὺς καὶ περιεργάζομαι ἀπλήστως ὅλα!

Ἰδοὺ ὁ λόφος τοῦ προφήτου Ἠλιοῦ, τὸν ὁποῖον κατεῖχον οἱ Ἄραβες. Ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἐκεῖ, παρὰ τὴν Παρασκευήν, ἐστρατοπέδευεν ὁ Καταραχιᾶς, καὶ ἐπὶ τοῦ ὑψώματος, τὸ ὁποῖον ὑπέρκειται τῆς Πρεβέντας, ὁ Πέτρος Μαυρομιχάλης. Ἰδοὺ ὁ μύλος, παρ' ᾧ κατεσκήνουν οἱ ὁπλῖται τοῦ Λεωτσάκου. Ἡ ἐπισκοπή, ἀφ' ἧς ἐθεώμην τὸ πεδίον, ἦτο ἀκριβῶς ἡ ἕδρα τοῦ ὁπλαρχηγοῦ Χατζηπέτρου. Ἡ ἐπανάστασις ἐγένετο κατ' ἔαρ τοῦ 1854. Ἡ πρώτη ἀπόπειρα, καταλήξασα εἰς μανιώδη ἑκατέρωθεν μάχην, ἀπέβη ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων, τῶν ὁποίων ἀνεπτέρωσε τὰ χρυσᾶ ὄνειρα. Ἀλλὰ χρονίσαντες ἐκεῖ ἄνευ νεωτέρας ἐπικουρίας, κατελήφθησαν αἴφνης ὑ[illegible] τῆς πολυαριθμου τοῦ Ἀβδῆ Πασσᾶ στρατιᾶς καὶ ὑπέστ[illegible]ις τὰς [illegible]κτον καὶ φονικὴν φυγήν. Πόσον αἷμα ἐπότισε τ[illegible]ικίσκους, ἤδη τῆς Καλαμπάκας πεδιάδα! Ἀληθῶς ἡ δρο[illegible]νίου σοι ἀπ[illegible]ύεται ἐπὶ τοιούτου πεδίου! Ὄπισθεν τῆς πολ[illegible]ἀνθρώπων [illegible]οὺς κατακορύφους τῶν Μετεώρων βράχους, διέσ[illegible]ναικόπαιδα ἀπὸ τῆς σφαγῆς καὶ τῆς ἀτιμώσεως [illegible]ος, εἰς τὸ μέρος ἀκριβῶς τὸ ὁποῖον καλεῖται *οἱ σι[illegible]*, διότι ὁ βράχος ἐκεῖ σχηματίζει δύο συνδεδεμένους ὡσεὶ ἐν ἀγκάλῃ ὄγκους, ἀπολήγοντας εἰς ἄκρα παρεμφερῆ πρὸς δύο κεφαλάς.

Ἡ ἱστορία, τὴν ὁποίαν ἀβασανίστως σοῦ μεταδίδω, ἐλλείψει πάσης καὶ ἐν Ἀθήναις, πολλῷ μᾶλλον ἐνταῦθα, πειστικωτέρας πηγῆς, εἶνε ἡ ζῶσα ἱστορία, ἀφήγησις δηλαδὴ πιστὴ καὶ ἀπαράλλακτος γέροντος μοναχοῦ, Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, τοῦ Κωνσταντίου. Τὸ ἐ.διαφέρον, μεθ' οὗ τὸν προεκάλεσα νὰ λέγῃ, τῷ ἀνέμνησεν τραχαίας τῆς ἀνδρικῆς νεότητός του ἡμέρας, καὶ ὅτε διηγεῖτο μοι ἐφάνη ὡσεὶ ἐμπνευσμένη σκιά, ἐξελθοῦσα ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἐκείνων χωμάτων. Ἐκ τῶν ἀπομνημονευμάτων του δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σοῦ βεβαιώσω τίποτε. Ὅ,τι γνωρίζω, εἶνε ὅτι ὁ γέρων ἡγούμενος ἐπολέμησεν ἐν Καλαμπάκᾳ. Ὅ,τι εἶδον εἶνε τὰ πατριωτικά του δάκρυα, τὰ ὁποῖα εἰλικρινῆ καὶ ἐγκάρδια συνώδευον τοὺς λόγους του. Μετὰ τὸν ἅγιον Πλαταμῶνος ἦτο ὁ δεύτερος καλόγηρος, τοῦ ὁποίου καὶ ὡς ἕλλην καὶ ὡς χριστιανὸς αὐθορμήτως ἠσπάσθην τὴν δεξιάν.

Ἡ Καλαμπάκα ἀπέχει τῶν Τρικκάλων περίπου τρεῖς ὥρα.. Κ'ιτέχουσα τὸ ἄκρον τοῦ *Κάμπου*, ἐκεῖ ὅπου δηλαδή,

νησα
ἐν ζη
μηλὴν τ

ἐντεῦθεν ὁρμώμενος, σταματᾷ ὁ ὀφθαλμὸς, κεῖται, ἐπὶ τῆς κλιτύος βράχου κατακορύφου, σχηματίζοντος κωνοειδεῖς τρεῖς κορυφάς. Τὴν πολίχνην περιβάλλουσι πρὸς τὴν πεδιάδα ἐκτεινόμεναι πυκναὶ φυτεῖαι καπνοῦ, μωρεῶν, ἀραβοσίτου καὶ σησάμου, ὡσεὶ γραφικὸς πράσινος φράκτης. Αἱ ὁδοί της εἶνε λιθόστρωτοι, ἀνωφερεῖς καὶ σκολιαί· οἱ οἶκοί της παλαιοί, τουρκικοὶ καὶ πενιχροί. Διακρίνεται, ὡς μονόφθαλμος ἐν τῷ μέσῳ τυφλοκομείου, ἡ Ἐπισκοπὴ, ἥτις εἶνε ἡ λαμπροτέρα σκοπιὰ, ἀφ' ἧς θεᾶται τις τὴν ἐκτενῆ πεδιάδα, τὸν παραρρέοντα ὑπερήφανον Πηνειὸν, τὰ Τρίκκαλα καὶ τὰς ἑφεξῆς πόλεις καὶ χωρία. Ἀνῆλθον τὴν κλίμακα αὐτῆς, ἀλλὰ πρὶν πατήσω τὴν τελευταίαν βαθμίδα, ἔστην ἔκπληκτος καὶ ὀλίγου δεῖν ἐκρημνιζόμην. Ὡραία καὶ δροσερὰ, ἀλλά πως ἄκομψος γυνὴ, μοὶ τείνει τὴν χεῖρα καί μοι φωνεῖ *καλῶς ὁρίσατε*. Φθάσαντες τὴν κορυφὴν δουνοῦ οἱ ὁπλῖται τοῦ Ξενοφῶντος κατεθουσιασμένοι εἶπον: *θάλασσα, θάλασσα*! Ἀναβὰς μίαν κλίμακα καὶ ἐγὼ, μόλις ἐκρατήθην *γυνὴ, γυνή*! νὰ φωνάξω ἴσα ἐνθουσιῶν... Καὶ δικαιολογεῖται ὁ ἐνθουσιασμὸς αὐτὸς ἐν Θεσσαλίᾳ, φίλε μου. Νὰ βλέπω εὐπρόσωπον γυναῖκα δεξιουμένην με ἐν θεσσαλικῷ οἴκῳ εἶνε θαῦμα· ἀλλὰ ἡ πρώτη ἴσως ὡραία κυρία τὴν ὁποίαν εἰς τὰ καλογηρικώτατα αὐτὰ μέρη συναντῶ, νὰ ἐξέρχηται ἀπὸ μοναχοῦ ἀποχωρητήριον, αὐτὸ πλέον εἶνε δι' ἐμὲ τῶν θαυμάτων τὸ θαῦμα, τοῦ ὁποίου βεβαίως τὴν λύσιν δὲν θὰ ἀνεχθῶ νά μοι δώσῃ ἡ τοῦ χωρίου κακεντρέχεια. Ἡ καλὴ θεσσαλὴ, φέρουσα λεπτὴν μεταξίνην ἐσθῆτα, περιεστοιχεῖτο ὑπὸ δύο μικρῶν, δυστυχῶς οὐχὶ ἀγγέλων, ἄρρενος καὶ θήλεος, τῶν ὁποίων καὶ τὸ ἔνδυμα δὲν ἦτο ἀνάλογον πρὸς τὸ τῆς δεσποίνης. Ὁ Ἐπίσκοπος Μελέτιος ἔχει ἀνεψιόν. Ἐξήγησα λοιπὸν ἀμέσως τὴν παρουσίαν ὡραίας γυναικὸς ἐν ἐπισκοπικῷ οἴκῳ, ὅταν ἔμαθον ὅτι εἶνε τοῦ ἀνεψιοῦ τούτου σύζυγος καὶ τὰ μικρὰ τέκνα της.

Ὁ Ἐπίσκοπος εἶνε ἀνὴρ ὡσεὶ ἑξηκοντούτης. Περὶ τὸν λαιμόν του ἤρτητο ὁ Σταυρὸς τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Σωτῆρος, τὸν ὁποῖον ἰδιοχείρως τῷ ἀπένειμεν ὁ Βασιλεύς. Ἴσως—τίς οἶδε!— ἰδίᾳ χειρὶ θὰ ἔλαβεν ἡ πανιερότης του καὶ παρὰ τοῦ Σουλτάνου τὸν Ταξιάρχην τοῦ Μεδζιδιὲ, ὅστις ἀδελφικῶς μετὰ τοῦ ἑλληνικοῦ σταυροῦ συνεπλέκετο ἐπὶ τοῦ πατριωτικοῦ του στήθους. Ὅ,τι δὲν λησμονῶ, ὅ,τι θὰ ἐνθυμοῦμαι, καὶ εἰς στιγμάς τινας τῆς ματαίας ταύτης ζωῆς θὰ ῥεμβάζω, εἶνε τὸ ἀφθονώτατον γεῦμα, τὸ ὁποῖον μᾶς ἡτοίμασεν. Ἀλλ' ὁ παλαιὸς καὶ γλυκὺς οἶνος, ὅστις ἀπαύστως ἔρρεεν, ἦτο δωρεὰ τοῦ λαμπροῦ ἡγουμένου Κωνσταντίου τὸν ὁποῖον εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἔχω παράπλευρον ἐν τῇ τραπέζῃ. Ἔπιον ὑπὲρ τῆς ὑγείας του καὶ ἔπιον εὐχαρίστως. Ἂν ἔβλεπες τὴν κόκκινην παρειάν του καὶ τὴν ἀνοικτὴν φυσιογνωμίαν του, μάλιστα διαρκοῦντος τοῦ γεύματος, θὰ τὸν ἐνηγκαλίζεσο καὶ θὰ τὸν ἐφίλεις τρυφερώτατα. Οὐχ ἧττον ἐγὼ ἐσταμάτησα ἕως ἐκεῖ. Ἡ ἀνεψιὰ τοῦ Ἐπισκόπου δὲν παρεκάθησε δυςυχῶς μεθ' ἡμῶν. Ἐπιστατοῦσα, φαίνεται, ἐν τῇ διανομῇ τῶν φαγητῶν ἐν τῷ παραπλεύρῳ κελλίῳ, ἀφῆκεν ἄνευ τροφῆς ἕνα τῶν ὁμοτραπέζων μου, ὅστις τῇ ἐφιλοδώρει ἐκφραστικώτατα βλέμματα. Ἐγὼ—μὲ γνωρίζεις—φρόνιμος πάντοτε ἄνθρωπος καὶ εὐλαβὴς εἰς τὴν φιλοξενίαν, εἶχα διαρκῶς τὰ ὄμματα ἐντὸς τοῦ πινακίου μου καὶ τοῦ περιεχομένου του.

Παρὰ τὸν κωνοειδῆ βράχον, ὅστις ὑπέρκειται τῆς Καλαμπάκας, ὑψοῦται βράχος ἄλλος, κατατεμνόμενος εἰς ἀποτόμους κυλινδρικοὺς ὄγκους, ἐπὶ τῆς καθέτου τῶν ὁποίων ἐπιφανείας νομίζεις ὅτι διῆλθεν ἡ σμίλη τοῦ λιθοξόου. Τοσοῦτον εἶνε ὁμαλὴ καὶ λεία! Ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἑνὸς τῶν ὑψηλῶν τούτων κυλίνδρων, ὀδεύων πρὸς τὴν πολίχνην, διακρίνεις ἀπὸ τῆς πεδιάδος λευκὸν, ὡραῖον οἰκίσκον, ὡς ἐκείνους τοὺς ὁποίους φαντάζεται καὶ δημιουργεῖ ἡ ποίησις καὶ βλέπομεν πολλάκις ἐν ὡραίᾳ καλλιτέχνου ζωγραφίᾳ. Ἡ ἀπόστασις καὶ τὸ ὕψος προσθέτουσι πολὺ εἰς τὴν ζῶσαν ταύτην εἰκόνα κάλλος. Ὁ μαγευτικὸς οἶκος, εἶνε ἡ μονὴ τοῦ *ἁγίου Στεφάνου*, μία, ἡ πρώτη ἐκ τῶν Μονῶν, αἵτινες παρουσιάζονται ἀπὸ ἀποτόμου ὕψους ὄπισθεν τῶν βράχων τῆς Καλαμπάκας καὶ ἀποτελοῦσι τὰ **Μετέωρα.**

Ἀλλ' ὁ Ἅγιος Στέφανος δὲν εἶνε μετέωρος. Δύνασαι νὰ ἀνέλθῃς ἔφιππος μέχρις αὐτοῦ, διερχόμενος διὰ μονοπατίου, τὸ ὁποῖον διασχίζει τὸ ἄγριον καὶ χλοερὸν ἄλσος τὸ ἐπὶ τῆς ὄπισθεν τοῦ βράχου πλευρᾶς. Πόσον ποικίλη, ἀγρία καὶ ἀκανόνιστος ἡ φύσις αὐτή! Πόσοι ἑλιγμοί, περιστροφαὶ καὶ ἀναβάσεις! Πρὶν εἰσέλθῃς εἰς τὴν μονὴν, θὰ διέλθῃς διὰ κινητῆς γεφύρας, ἧς αἰρομένης ἀποτελεῖται μικρὸν φρούριον, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶνε ἀδύνατον ἄλλως νὰ συγκοινωνήσῃς.

Ἡγουμένου τοῦ γέροντος Κωνσταντίου διῆλθον πάσας τὰς κρύπτας καὶ τὰ κελλία τοῦ Μοναστηρίου. Ἐπὶ τῆς κομψῆς καὶ ἁπαλῆς κλίνης του εὐχαρίστως ἠδυνάμην νὰ διέλθω μίαν νύκτα! Ἠδυνάμην νὰ περάσω εὐτυχὴς ἐκεῖ καὶ μῆνα ὅλον, διότι ἔχει τόσον λαμπρὰν θέαν, τόσον δροσερὸν ἀέρα καὶ ψυχρὸν νερὸν τὸ μικρὸν τοῦ μοναχοῦ Κωνσταντίου βασίλειον. Τὸν ζηλεύω, ἀφοῦ δύναται νὰ ζῇ μεμονωμένος. Μοὶ ἔφερε μέγα βιβλίον, ἐφ' οὗ πάντες οἱ περιηγηταὶ ἔγραψαν τὸ ὄνομά των. Ἠξιώθη τῆς τιμῆς νὰ παρακαθήσῃ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πτωχοῦ φίλου σου μετὰ τῶν ἄλλων τοσούτων ἐπισημοτήτων. Εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ ἀνέγνωσα σημείωσιν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ καθ' ἡμᾶς αἰῶνος χρονολογουμένην, καὶ πιστοποιοῦσαν ὅτι ὁ Ἅγιος Στέφανος ἐκτίσθη τῷ **1350** παρ' Ἰωάννου Κατακουζηνοῦ. Ἀλλ' ἄλλη ἐπὶ τῆς θύρας ἐπιγραφὴ μαρτυρεῖ ὅτι καὶ πρὸ τοῦ **1200** κατῴκησαν τὰ ἀπότομα αὐτὰ μέρη μοναχοί, ὧν πρῶτος ὁ Ἱερεμίας.

Τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Στεφάνου ἐθαύμασα τὸ παραπέτασμα. Εἶνε ὅλον ξυλογράφημα ἐπιτηδείου καὶ φιλοκάλου τεχνίτου. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ ξύλου καὶ ἐπίσης κατειργασμένα πρόκεινται τὸ δεσποτικὸν καὶ τὰ κινητὰ εἰκονοστάσια. Αἱ εἰκόνες ὅμως παρτυροῦσι νεωτέραν τέχνην, διότι οἱ ἅγιοι αὐτοὶ οὔτε ἐξηγιωμένοι οὔτε κωμικοὶ μοὶ ἐφάνησαν. Ἐπροσκύνησα καὶ τὴν κάραν τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους, παραφυλασσομένην εὐλαβῶς ἐντὸς χρυσῆς, πολυτίμοις λίθοις βεβαρυμένης θήκης, τῆς ὁποίας τὸ κάλυμμα περιστρεφόμενον παρουσιάζει εἰς τὰ χείλη τοῦ ἀληθοῦς χριστιανοῦ, ἢ τὴν ἀφὴν τοῦ περιέργου ταξειδιώτου τὸ ὀστοῦν τοῦ θαυματουργοῦ κρανίου. Ἔχει καὶ ἡ κάρα αὐτὴ τὰς ἀναμνήσεις καὶ τὴν μικράν της ἱστορίαν, διότι, ὡς ἀναφέρουσι τὰ ἀπομνημονεύματα τῆς μονῆς, ἐδωρήσατο αὐτὴν τῷ **1398** *ὁ αὐθέντης ἠγεμών τε καὶ βοεβόδας πάσης Οὐγγροβλαχίας Ἰωάννης Βλαδισλάβος*.

Σὲ ἀφίνω τώρα νὰ φαντασθῇς, ὁποία τις θέα ποικίλη καὶ ζωηρὰ ἐκτείνεται πρὸ σοῦ ἀπὸ τῶν Μετεώρων. Δὲν σοῦ γράφω ἐγώ τι, διότι φοβοῦμαι ὅτι κατεχράσθην τῆς ὑπομονῆς σου μὲ περιγραφὰς, τῶν ὁποίων συναισθάνομαι τὴν ἀτέλειαν. Ἄλλως τε πιστεύω πάντοτε ὅτι πρὸ τῶν ἐκπλησσουσῶν τούτων εἰκόνων τῆς φύσεως καὶ τῶν θαυμασίων ἰδιοτροπιῶν της, καὶ ἡ μᾶλλον πιστὴ περιγραφὴ ἀδικεῖ καὶ τὸν δημιουργὸν καὶ τὰ ἀριστουργήματά του. Τὰ Μετέωρα εἶνε μία ἀριστουργηματικὴ ἰδιοτροπία τῆς φύσεως, ἂν μοι συγχωρῇς τὴν τολμηρὰν ἔκφρασιν. Οἱ βράχοι ἐκεῖνοι, περὶ τῶν ὁποίων πρὸ μικροῦ σοὶ ἔγραψα, ἀποκαλύπτουσι τόσα σχήματα, τόσον ὕψος, τόσην ποικιλίαν ὅταν τοὺς πλησιάσῃς! Ἐκεῖ ὅπου ἐλιγγιᾷ ὁ νοῦς, καὶ σταματῶσιν οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου, ἀνῆλθεν ὁ ἄνθρωπος, ἀγνοεῖς πῶς, καὶ ἔκτισεν εὐαγεῖς οἴκους καὶ κατῴκησε τὰ ὕψιστα καὶ ἄγρια μέρη. Κάτωθεν ἐκ τῆς πεδιάδος διακρίνεις μόλις τὰς μονὰς ἐκείνας, τὰς βλέπεις ὡς μικροὺς πενιχροὺς οἰκίσκους, καὶ ὅμως ὅταν ἀνέλθῃς διὰ τοῦ φοβεροῦ σχοινίου σοὶ ἀποκαλύπτεται μικρὰ ὅλη κοινωνία δέκα εἴκοσιν ἀνθρώπων ἐχόντων μικρὸν ποίμνιον καὶ ἀποθήκας, ἐκκλη-

Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ.*

(Ἀνεκδοτικαὶ σημειώσεις.)

24 Αὐγούστου **αὐτόθι.**

Καθ' ὅλας τὰς εἰσόδους τοῦ στρατηγοῦ εἰς τὰς διαφόρους πόλεις ἐπανελαμβάνετο ἡ σκηνὴ τοῦ Δομοκοῦ ὡς πρὸς τοὺς ἵππους· ἡ χθεσινὴ ἐν Τρικκάλοις ὑπερέβη πάσας· ὁ ἵππος τοῦ στρατηγοῦ ἐκ τῶν ζητωκραυγῶν ἀφηνιάσας παρέσυρεν ἢ ἐρυμούλκησεν αὐτογνωμόνως τὸν ἀναβάτην του πέραν τῆς ἀψίδος.

Ὁ δυστυχὴς ἀρχιεπίσκοπος Τρίκκης ἔμεινεν μὲ ὑψωμένας τὰς χεῖρας κρατῶν τὸ χειρόγραφον τοῦ λόγου καὶ ἀτενίζων τὸν φεύγοντα στρατηγὸν μετὰ σπαραττούσης ἀπελπισίας. Ἔμεινεν ἐκεῖ ἀκίνητος ὡς . . . ἡ Νιόβη, ἀλλὰ Νιόβη πολὺ ἀσχημομούρα καὶ βουλγαρόφωνος.

Τὸν ἐλυπήθη ἡ ψυχή μου, διότι πρὸ ὀλίγου διέσπειρε διαταγάς:

— Νὰ μὴν φωνάκchουν κανεὶch jήτου, εἰμὴν μοόνουν ὅταν ἴγοὺ chηκούchου τοὺς τρεῖς δακτύλουch, οὔτουch.

Σήμερον παρηγορήθην ὀλίγον, διότι δὲν ἐπῆγε τέλος πάντων εἰς τὸν ἀέρα ὁ λόγος· εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὸν ἤκουσα, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ προσέξῃ τις πολὺ πολὺ διὰ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἦτον ὁ ἴδιος ὁ προωρισμένος διὰ τὴν εἴσοδον. Μόλις ἀπὸ σκληράς τινας περικοπὰς ἀνεγνωρίζετο.

Νὰ σᾶς εἰπῶ. Ἐγὼ αὐτὰ τὰ συγχωρῶ, δὲν συγχωρῶ ὅμως αὐτῷ ποτὲ τὸ καρύκευμα τῶν μελτσανῶν καὶ τῶν ὠμῶν κρομμύων καὶ τοῦ χονδροκρέατος ὅπερ παρέθεσε τῷ στρατηγῷ.

—

25 Αὐγούστου **αὐτόθι.**

Παρέστην χθὲς εἰς λίαν κωμικοτραγικὴν σκηνήν.

Γέρων Τρικκαλινὸς εἰσβαλὼν εἰς τὴν ἐπισκοπικὴν οἰκίαν ὅπου καταλύει καὶ ὁ στρατηγὸς, ἤρχισε ξελαρυγγιζόμενος καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἅγιον Τρίκκης :

— Τώρα ποῦ μπῆκε ὁ στρατὸς νὰ μοῦ πῇς τί ἔκανες τὸ κορίτσι μου!

Ὁ Δεσπότης τρυπώνει εἰς ἓν δωμάτιον καὶ κλείεται.

— Μωρὲ τί μοῦ κρύβεσαι, ἐξηκολούθει ὁ γέρων, μωρὲ μοῦ πῆρες τὸ κορίτσι νὰ μοῦ τὸ συμβουλέψῃς νὰ μὴν ἀγαπᾷ τὸ Τοῦρκο καὶ σὺ μοῦ τὸ κρυψες σαράντα μέρες μέσα 'ς ἐκείνη τὴν κάμαρα γιὰ καὶ μοῦ τὸ βγαλες Δεσποτίνα! Κὲ ἔπειτα μοῦ φώναξες καὶ τὸν Τοῦρκο καὶ τοῦ τὸ δωκες. Ἔκαμες καὶ τὸν ρ . . . . . καὶ τώρα ποῦ στὸ ζητάου κάνεις τὸ μισοκακόμοιρο . . . λὲς δὲν ξέρω τίποτε . . . Μωρὲ τὸ κορίτσι μου ποῦ τὄχεις . . . ποῦ πᾶς καὶ τὸ βρίσκεις . . τί δρόμο τοὔδειξες . . . γι'αὐτὸ σοῦ τὄφερα μωρὲ ταβλαμπᾶ;»

Μοὶ ἐσπάραξε τὴν καρδίαν τὸ ἄλγος τοῦ δυστυχοῦς πατρὸς καὶ ἐσυλλογιζόμην ὁ τρυπωμένος ἐκεῖνος ἀρχιερεὺς ἴσως ἡμέραν τινα, φέρων μεγαλοσταύρους ἐπὶ τοῦ στήθους, μοὶ προτείνῃ τὴν δεξιὰν εἰς ἀσπασμὸν, συνοδικὸς αὐτὸς ἐν Ἀθήναις.

Ὁ δυστυχὴς γέρων ἐξεβλήθη τῆς ἐπισκοπῆς διὰ τῆς βίας, ἀφοῦ ἀπήγγειλε ὁλολόζων τὸν Κορασιακόν του αὐτόν.

—

26 Αὐγούστου, **αὐτόθι.**

Οἱ ἐπίτροποι ἐξέδραμον εἰς Μετέωρα. Διὰ νὰ εἶμαι ὅμως εἰλικρινὴς, δὲν πρέπει νὰ εἴπω ὅτι ἔκαμον ἐκδρομὴν, ἀλλ' *ἐπιδρομὴν εἰς Μετέωρα*. Διότι, ἂν ἐξαιρέσω τὸν Μπλοὺμ, ὅλα τὰ ἄλλα μέλη τῆς Διεθνοῦς ἢ ἥρπασαν ἢ ἐπλήρωσαν ἢ ἐδέχθησαν προσενεχθέντα αὐτοῖς ὑπὸ τῶν καλογήρων βιβλία ἢ κειμήλια, ἀρχαῖα χειρόγραφα ἢ ἀρχαῖα κοψοτεχνήματα. Οὐδεὶς ἔμεινεν ἀμέτοχος εἰς τὴν διαρπαγὴν μέχρις αὐτῶν τῶν διερμηνέων. Ὁ διερμηνεὺς τῶν Ἰταλῶν ἐπιτρόπων, Κοντζιᾶς τις, πρόσωπον λίαν κωμικὸν, ἐν παντὶ καὶ πρὸς πάντας ὡς ἐπίτροπος προσφερόμενος ἐν μέσῳ περιφρονητικῶν γελώτων ἢ μειδιαμάτων οὐδαμῶς ἀποκρύπτων τὰς ἁρπακτικάς αὐτοῦ διαθέσεις, ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν Μετεώρων κατέβη κατάφορτος. Τίς θὰ πιστεύσῃ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ στρατῷ ὡς στρατιώτης ὑπηρετῶν Γάλλος, ὅστις ἐχρησίμευε τοῖς Γάλλοις ἐπιτρόποις ὡς ἀγγελιαφόρος, καὶ αὐτὸς ἀπεκόμισεν ἐκεῖθεν τὴν λείαν του!

Εἰς Καλαμπάκαν ἡ ἐπιτροπὴ ἔσχε τὴν ἀτυχίαν ν' ἀκούσῃ προσφώνησιν τοῦ ἐκεῖ ἐπισκόπου, ταβλαμπᾶ ὑψηλοῦ μὲ φυσικὸν ὑπογένειον—εἰς ἀμφοτέρας τὰς παρειάς του οὔτε θρίξ ἐπεφαίνετο—ἰσχνοῦ καὶ στεγνοῦ, ὡς ἐάν τις εἶχεν ἐκμυζήσει αὐτὸν, καὶ ἀγνοοῦντος . . . . τὴν Ἑλληνικήν!

—

27 Αὐγούστου **αὐτόθι.**

Ἀπὸ ἡμερῶν τοὺς ἐπιτρόπους ἀπασχολεῖ ζήτημα καθαρῶς . . . τοῦ στομάχου, ἐκτὸς τῶν Ἄγγλων οἵτινες παντοῦ καὶ πάντοτε λίαν ἀξιοπρεπῶς ἀπομονοῦνται τῶν ἄλλων. Ἐν Καρδίτζῃ οἱ μάγειροι τῶν λοιπῶν ἐπιτρόπων ἠσθένησαν, οἱ δ' ἐπίτροποι ἀπεπάθησαν πρὸς τὸν κ. Κοκκίδην ζητοῦντες στρατιώτην τινα, γνωρίζοντα ὀλίγον τὴν ὑψηλὴν ταύτην τέχνην. Ὁ κ. Κοκκίδης προσεφέρθη νὰ δώ-

* Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ.

σίαν, γραφεῖα, κοιτῶνας καὶ ξενῶνα. Ὁ ξένος, ὅταν ἀναβῇ ἐκεῖ, αἰσθάνεται ἀληθῶς ἀόριστον μυστηριώδη συγκίνησιν, τῆς ὁποίας δὲν εὑρίσκω τὸ ὄνομα, καὶ νομίζει ὅτι ἀπεχωρίσθη αἴφνης τοῦ λοιποῦ κόσμου ἀποτόμως καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ. Κ' ἐν τούτοις τὸ συναίσθημα τοῦτο εἶνε ἅμα τόσον γλυκύ! Ἐκεῖ, ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐκείνου, αἰσθάνεται ὅ,τι πολλάκις ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν ὑλικῶν συμφερόντων καὶ τῆς ἀνάγκης λησμονεῖ, αἰσθάνεται ὑψηλοτέρας πως τάσεις καὶ συγγένειάν τινα ἑαυτοῦ πρὸς τὸν θεόν.

Τοιαῦτά τινα ἐσκεπτόμην ἀπὸ τῆς Μονῆς τοῦ ἁγίου Στεφάνου καὶ ἀφῃρέθην ἐντελῶς. Κατῆλθον πεζὸς ἐκ ταύτης ἐν ἀποφάσει ν' ἀναβῶ, δεδεμένος ἐντὸς τοῦ δικτύου καὶ αἰωρούμενος, τὸ τρομακτικὸν ὕψος τῆς μετεώρου *Ἁγίας Τριάδος*. Ἀλλ' ὅτε εἶδα διὰ τοῦ σχοινίου ἀνασυρόμενον ἓν τῶν παλληκαρίων τοῦ βουνοῦ, καὶ εἶδα νὰ περικαλύπτῃ αὐτὸς ὁ ὀρεσίβιος ἄνθρωπος διὰ τοῦ βραχίονος τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ κατεμέτρησα ἔπειτα τὸ κενὸν ἐν ᾧ αἰωρεῖτο, ἠναγκάσθην νὰ ἀποστρέψω τὰ ὄμματα καὶ νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειάν μου ἄλλως. Ἀληθῶς ἠδυνάμην ν' ἀνέλθω καὶ διὰ κλίμακος, προσηρμοσμένης διὰ στερεῶν πασσάλων ἐπὶ τῆς κατακορύφου τοῦ βουνοῦ πλευρᾶς. Καὶ ἡ κλίμαξ αὕτη μέχρι τοῦ μέσου σχεδὸν αἰωρεῖται εἰς τὸ κενόν, ἔπειτα δὲ λαμβάνουσα κάθετον διεύθυνσιν εἰσέρχεται ἐντὸς τοῦ βράχου, ἀποκρυπτομένη ἐντελῶς διὰ ξυλίνων σανίδων καὶ ἀκολουθοῦσα τὸ ἐγκάρσιον ῥῆγμα αὐτοῦ. Ἐβφόσον ἀνηρχόμην τὰς ἑξῶθεν βαθμίδας, καὶ βαθμηδὸν ἔβλεπον σμικρυνομένους τοὺς κάτω συνοδοιπόρους μου, καὶ ἡ κλίμαξ ἐτρίζε καὶ ἐκινεῖτο, ὡσεὶ ὑπενδίδουσα εἰς τὸ χάος καὶ τὸν κρημνόν, ἐπέμενα ἀναβαίνων εἰς τὴν μικρὰν ἡρωϊκὴν ἀπόφασίν μου. Ἀλλ' ὅτε ἔφθασα τὴν κλίσιν αὐτῆς ἐντὸς τοῦ βράχου καὶ ἀνῆλθόν τινας ἀκόμη βαθμίδας, μὲ κατέλαβε ζάλη ἐκ τοῦ σκότους καὶ ἀσφυξία ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἀέρος καὶ ζωῆς!

Τοιαῦτά τινα εἶνε τὰ Μετέωρα, ὕψη ἐκπληκτικά, καὶ ἐπ' αὐτῶν Μονύδρια καὶ Μοναί, ὧν ἡ ὑψίστη φέρει τὸ ὄνομα τῆς *Μεταμορφώσεως*. Ὄπισθεν τῆς μακρᾶς ταύτης καὶ ποικίλης σειρᾶς τῶν κρημνῶν, ἐπὶ τῆς βορείας τοῦ μεγάλου βράχου τῆς Καλαμπάκας πλευρᾶς, μοὶ εἶπον ὅτι ἐκτείνεται πεφημισμένον ἐπὶ τῷ κάλλει τῶν γυναικῶν του χωρίον, τὸ *Καστράκι*. Αἱ γυναῖκες αὗται ζωηραί, λάλοι καὶ εὐλύγιστοι χωρικαί, ἀποτελοῦσιν ἀπότομον ἀντίθεσιν πρὸς τὰς κατοίκους τῆς Καλαμπάκας. Αἱ Καλαμπακιώτισσαι εἶνε τὸ ἀντικείμενον τῆς εὐτραπέλου καὶ σατυρικῆς τῶν Καστρακιωτισσῶν γλώσσης. Πηδῶσαι καὶ ἀναρριχώμεναι αἱ λιγυραὶ χωρικαὶ τοῦ Καστρακιοῦ φθάνουσιν εἰς ὕψος γειτνιάζον πρὸς τὸ ἀντίζηλον χωρίον, κ' ἐκεῖθεν, ὡς ἄλλαι Σουλιώτισσαι, συμπλεκόμεναι εἰς εὐτυχῆ αὐταὶ χορόν, ᾄδουσιν ᾄσματα σατυρικὰ καὶ κώμους, ἔπειτα διαδοχικῶς ἑκάστη κλίνουσα πρὸς τὸ κενόν, φέρει τὴν χεῖρα πρὸ τοῦ στόματος καὶ δι' ὅλης τῶν πνευμόνων τῆς δυνάμεως κραυγάζει *Ἔ, Μπακαλιάρες! Μπακαλιάρες!* Ἡ ἀφελὴς διήγησις μοὶ ἔφερεν εὐτυχῆ γέλωτα, μάλιστα διότι ἀνεγνώρισα πολλὴν συγγένειαν μεταξὺ τοῦ ὀνόματος τῆς Καλαμπάκας καὶ τοῦ ἐπιθέτου τὸ ὁποῖον ἡ γειτονικὴ ζηλοτυπία ἐφιλοδώρησεν εἰς τὰς χωρικάς της. Τί δὲν ἔδιδα νὰ παριστάμην μάρτυς, ἄφωνος καὶ σαρδώνειον γελῶν, τῆς ἀγροτικῆς ταύτης εἰκόνος.

Ἐπανερχόμενος εἰς Τρίκκαλα ἔστην πρὸ ὡραίας τοποθεσίας Μονῆς, κάτωθεν τῆς ὁποίας μικρὸν χωρίον. Εἶνε τὸ Βοεβόδα, ἡ ἐαρινὴ κατοικία, ὡς εἶπέ μοι ἐγχώριος, τῆς ἐρωμένης τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ Βασιλικῆς, παρ' ᾗ μόνῃ ἐμαλάσσετο τοῦ ἀπηνοῦς θηρίου ἡ καρδία. Μοὶ εἶπε συνοδοιπόρος μου ὅτι τὴν πεφημισμένην τοῦ τυράννου παλλακίδα ἐγνώρισε πρὸ ἐτῶν ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι, γραῖαν καὶ παρερχομένην, συγκρατοῦσαν τῆς ἐπιφανοῦς νεότητος ζωηρὰς τὰς ἀναμνήσεις, καὶ ἄπειρα λαλοῦσαν ἐνδιαφέροντα περὶ πραγ-

---

σῃ τὸν ἰδικόν του ἐπὶ τῷ ὅρῳ νὰ συντρώγωσι καὶ οἱ Ἕλληνες μετὰ τῶν ξένων!

Εἶπον τὸν ἰδικόν του, διότι οὕτω συνείθιζε νὰ ὀνομάζῃ ὁ κ. Κοκκίδης τὸν ῥεφενηδὸν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐπιτρόπων πληρωνόμενον. Ἐκ κακῆς συνηθείας τὴν πρωτοπρόσωπον κτητικὴν ἀντωνυμίαν προσεκόλλα εἰς πᾶν πρᾶγμα ἀνῆκον τῇ τετράδι τῶν παρὰ τῇ ἐπιτροπῇ ἑλλήνων ἀξιωματικῶν.

Οἱ δυστυχεῖς ἄλλοι τρεῖς ἀξιωματικοὶ ἠκολούθουν τὸν κ. Κοκκίδην εἰς τὸν ἐπιβεβλημένον τοῦτον συμποσιασμὸν μετὰ τῶν ξένων, διαμαρτυρόμενοι ὅτι ὁ δ' μάγειρός των ἤρκει νὰ ἱκανοποιῇ ἰδιαιτέρως καὶ μεταξύ των τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ στομάχου των.

Ἡ τιμὴ τοῦ νὰ συντρώγῃ μετὰ τῶν ξένων ὁ κ. Κοκκίδης—διότι ἐπίστευε φαίνεται ὅτι εἶναι τιμή!—μετ' ὀλίγον ἔπαυσε, ἕνεκα λογομαχιῶν μεταξὺ τοῦ κ. Κοκκίδου καὶ τοῦ ἀναδεξαμένου τὴν φροντίδα τοῦ menu Ἰταλοῦ ἐπιτρόπου κ. Βελλίνη. Ἀκριβῶς τί συνέβη ἀγνοῶ, ἀλλὰ συνήντησα χθὲς τὸν κ. Βελλίνην πολὺ θυμωμένον· μοὶ ἔλεγε δὲ περὶ τοῦ συναδέλφου του μὲ τὴν ἔρρινον ἐκείνην φωνήν του:

— Oh! il est mal élevé... ie le dirais même au Roi, quand je reviendrai à Athènes.

Δὲν ἀντέσχον νὰ μὴ γελάσω εἰς αὐτὸ τὸ: θὰ τὸ πῶ καὶ τοῦ Βασιλέα.

Ἰταλοί, πάντοτε Ἰταλοί!

30 Αὐγούστου **ἐν Φερσάλοις.**

Ἀπὸ πολλῶν μὲν ἐτῶν πρόκειται νὰ πολεμήσωμεν πρὸς τοὺς Τούρκους, ἀπὸ διετίας ὅμως τοῦτο εἶναι ζήτημα τῆς ἡμέρας καὶ ἀπὸ δύο μηνῶν ἡ Θεσσαλία ὁριστικῶς διὰ συνθήκης μᾶς περεδόθη. Καὶ ὅμως δὲν γνωρίζει τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ γενικοῦ ἀρχηγείου ποία θέσις μεταξὺ Φερσάλων καὶ Λαρίσσης ἔχει ὕδωρ ἀρκοῦν ἵνα καταυλισθῇ ἱππικὸν ἢ πεζικόν. Οὕτω δὲ ἀπὸ δύο ἡμερῶν ὁ ἐπιτελάρχης συνταγματάρχης τῶν γενικῶν ἐπιτελῶν ἐνεργεῖ ἀνακρίσεις εἰς τοὺς χωρικούς, χωρὶς νὰ φθάνῃ εἰς κανὲν συμπέρασμα, διότι οἱ χωρικοὶ θέλοντες νὰ ξενίσωσι τὸν στρατὸν εἰς τὸ ἰδιαίτερον ἕκαστος χωρίον του ἀπαντῶσι ὅλοι καταφατικῶς εἰς πᾶσαν περὶ τούτου ἐρώτησιν.

Ἐπὶ τέλους δὲν γνωρίζω διατὶ τὸ Μπουχλὰρ ἀπεφασίσθη ὡς θέσις ἐν ᾗ θὰ μείνῃ τὸ Γεν. ἀρχηγεῖον καὶ τάγματά τινα.

—

31 Αὐγούστου **ἐν Μπουχλάρ.**

Σήμερον τὸ ἀπόγευμα ἔρθασεν ἐνταῦθα μέρος στρατοῦ καὶ τὸ ἀρχηγεῖον, εἶδον δὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς εἰς ἀνίχνευσιν καταλυμάτων, καὶ τοὺς ἐθαύμασα. Ὁ Ἕλλην ἀξιωματικὸς ζητῶν κατάλυμα εἶναι λέων. Δὲν τοὺς εἶδον ἀκόμη

μάτων καὶ ἀνθρώπων τῆς σκοτεινῆς ἐκείνης ἐποχῆς.

Au revoir εἰς Καρδίτζαν, ὁπόθεν θὰ σοι γράψω πάλιν. Ἱκανοποιῶν τὴν περιέργειάν σου, τῆς ὁποίας γνωρίζω πλέον τὴν ἔκτασιν, θὰ σοι στείλω ἐπιστολάς μου κ' ἐκ Δομοκοῦ καὶ ἐξ Ἀλμυροῦ τὴν τελευταίαν. Ἀλλὰ νὰ ἤξευρες πόσον σᾶς ἐπόθησα! Δι' ἡμᾶς τοὺς Ἀθηναίους αἱ Ἀθῆναι εἶνε μία ἀδυναμία, πάθος. Σκέπτομαι ὅτι θὰ ἐπανέλθω καὶ εἶμαι ἀπολύτως εὐτυχής. Μὲ πιστεύεις;

Ζ....

ΔΙΑΛΥΘΗΤΕ.

—

Διαλύετ' ἡ βουλή!
Σούτ! κανένας μὴ μιλῇ.
Κ' αὐτὸ πάλι γιὰ συμφέρον εἰς τὸ Ἔθνος μας τὸ κρίνει
ὁ Ἀλέκος Κουτουροῦ,
κ' ὁ Ἀλέκος σὰν τὸ θέλῃ, ἔτσι πρέπει καὶ νὰ γίνῃ,
δίχως χάσιμο καιροῦ.

—

Διαλύετ' ἡ βουλή!
Σούτ! κανένας μὴ μιλῇ!
Ὁ Ἀλέκος Παναγιώτου φθάνει νᾶναι καλὰ μόνο,
καὶ 'στὴ ῥάχῃ του 'μπορεῖ
νὰ βαστάξῃ ὅσῳ θέτε Ἔθνος, Σύνταγμα καὶ θρόνο,
καὶ ἀκόμη 'πιὸ βαρύ.

—

Διαλύετ' ἡ βουλή!
Σούτ! κανένας μὴ μιλῇ.
Ὁ Ἀλέκος Δημητρίου ἔτσι θέλει καὶ θὰ γίνῃ·
ὁ Ἀλέκος δὲν ἱδρόνει
ἀπὸ Σύνταγμα καὶ Ἔθνος, ἀπὸ νόμους καὶ εὐθύνη,
ὅλ' αὐτὰ τὰ φασκελόνει.

—

Διαλύετ' ἡ βουλή!
Σούτ! κανένας μὴ μιλῇ.
Ὁ στρατάρχης τῆς εἰρήνης τὸ ποδάρι σὰν κτυπήσῃ
διαλύει καὶ βουλαῖς,
καὶ ἀκόμη, ἂν θυμώσῃ, εἰμπορεῖ νὰ διαλύσῃ
καὶ καμπόσαις κεφαλαῖς.

—

Διαλύετ' ἡ βουλή!
Σούτ! κανένας μὴ μιλῇ.
Μὴ χαλᾶτε τὸ χατῆρι τοῦ χρυσοστεφανωμένου,
κάμετέ του ὅ,τι θέλει,
μὴν πικραίνετε τὴ γλῶσσα τοῦ γλυκοῦ Μιξοπαρθένου,
ὅπου στάζει πάντα μέλι.

—

Διαλύετ' ἡ βουλή!
Σούτ! κανένας μὴ μιλῇ.
Αὐτὸς ἴδρωσε 'στοὺς σκλάβους λευθεριὰ νὰ τοὺς χαρίσῃ
δίχως αἷμα, δίχως νίκη,
καὶ λοιπὸν νὰ μὴ 'μπορέσῃ μιὰ βουλὴ νὰ διαλύσῃ;
Ἄ! μὰ τοῦτο εἶναι ῥρίκη!

—

Διαλύετ' ἡ βουλή!
Σούτ! κανένας μὴ μιλῇ!
Μὴ φωνάζετε, κι' ἂς κάμῃ ὅ,τι θέλει καὶ δὲν θέλει...
ἀφοῦ σκλάβους ξεσκλαβόνει,
εἰς τὸ διάβολο τοὺς νόμους καὶ τὸ Σύνταγμα ἂς στέλλῃ,
καὶ ἂς μᾶς ξυλοφορτώνῃ.

—

Διαλύετ' ἡ βουλή!
Σούτ! κανένας μὴ 'μιλῇ.
Ἂς ἀφήσουμε νὰ κάμῃ νέους νόμους, συμπολῖται,
ὁ Μεσσίας τοῦ λαοῦ
κι' ἂς εἰποῦμε εἰς τοὺς ἄλλους «Πάφ! πίφ! πούφ! διαλυθῆτε
μὲ τὸ ἀστε ντούα οὔ.»

Souris

εἰς τὴν μάχην, ἀλλ' ἂν εἶναι οἱ ἴδιοι καὶ ἐκεῖ, ἐχάθη ἡ Τουρκία! Ἐπειδή τινες ἐν Ἀθήναις ὁμιλοῦν περὶ Φαναριωτικῆς εὐγενείας, δὲν δύναμαι νὰ μὴ σημειώσω ὅτι εἶδον τὸν ὑπίλαρχον Σοῦτσον νὰ καταλάβῃ τὸ κατάλυμα ἀτυχοῦς λοχίου ἐπιστράτου, δεινῶς πάσχοντος ἀπὸ ἡμερῶν, ἀντιτάξας τὴν ὑπεροχὴν τῶν δύο ἀργυρῶν του γαλονίων εἰς τὰ πάνινα τοῦ πυρέσσοντος ὑπαξιωματικοῦ.

Ἐνταῦθα εὑρέθη ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἐπιτελείου καὶ πρὸς ἔκπληξιν αὐτοῦ ἄφθονον ὕδωρ καὶ πρὸς τὸ ἑσπέρας ἀπεστάλησαν ἐπείγουσαι διαταγαί, ἵνα μετασταθμεύσουν εἰς Μπουχλὰρ ἡ 1η ἱππαρχία καὶ τὸ 10ον πεζικὸν ἐξ Ἰσαρλίκ. Τὸ τάγμα τοῦτο λαβὸν τὴν ἐπείγουσαν διαταγὴν καὶ ἀγνοοῦν τί συμβαίνει ἀφίκετο ἐσπευσμένως περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἐγκαταλιπὸν, ἕνεκα σπουδῆς, τὰς ἀποσκευάς του πάσας, μελλούσας νὰ ἔλθωσιν κατόπιν. Δύω ὅμως ὧρας κατόπιν ἡ σάλπιγξ ἐσήμανε τὴν διὰ Λάρισσαν ἀναχώρησιν, εἰς ἣν θὰ εἰσέλθῃ καὶ πάλιν ἄνευ ἀποσκευῶν. Οἱ στρατιῶται τοῦ τάγματος τούτου ὁδοιποροῦσιν οὕτω διαρκῶς ἀπὸ χθὲς, χάριν εἰς τὴν κακὴν τοῦ στρατηγοῦ διεύθυνσιν καὶ θὰ ὁδοιπορήσωσι καὶ πάλιν μέχρι Λαρίσσης, μόλις φθάσαντες ἐνταῦθα.

Ζήτω ὁ πόλεμος!

(Ἕκεται τὸ τέλος.)

ΔΙΑΤΙ ;

Δύο ἑκατομμύρια πολιτῶν δύνανται νομίζομεν νὰ ἐρωτήσωσι δύο ἀνθρώπους, ἀδιάφορον ἂν ὁ εἷς λέγεται Βασιλεὺς καὶ ὁ ἄλλος πρωθυπουργός, ἢ καλλίτερον, ἀκριβῶς διότι ὁ εἷς φέρει στέμμα ὑπὸ μάλης καὶ ὁ ἄλλος χαρτοφυλάκιον, διατί σπεύδουν νὰ διαλύσωσι τὴν Βουλήν. Τὴν φοβοῦνται ; Ἄρα εἶναι ἔνοχοι· τὴν περιφρονοῦσι ; ἀλλὰ πῶς θὰ σταθῶσι τότε, ἀφοῦ δύναμίς των εἶναι ἡ Βουλή ; Χωρὶς Βουλὴς δὲν ἀναγνωρίζω Βασιλέα, ὅπως χωρὶς Θεοῦ δὲν ἀναγνωρίζω Ἐκκλησίαν. Καὶ ὁ θεὸς τῆς Βασιλείας εἶναι ἡ Βουλή.

Τί θὰ εἴπῃ—καὶ ἂν μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ φύλλου ἡμῶν τὸ ἔγκλημα ἔχει συντελεσθῇ—τί εἶπεν ὁ κ. πρωθυπουργὸς εἰς τὸν Βασιλέα πρὶν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῶν χειρῶν του τὴν ὑπογραφὴν τῆς διαλύσεως ; Τί λέγει ὁ βιαστὴς εἰς τὴν κόρην πρὶν ἐκβιάσῃ τὸν κάλυκά της νὰ γίνῃ ρόδον, τὸ ὁποῖον νὰ μαράνῃ ἔπειτα ἡ πρώτη ἡλιακὴ ἀκτίς ! Ἀλλ' εἶναι κόρη ὁ Βασιλεύς ; Τί δύναται νὰ εἴπῃ ὡς πρωθυπουργός, αὐτὸ ἐξετάζομεν. Διότι τί δύναται νὰ εἴπῃ ὡς Κουμουνδοῦρος, αὐτὸ δὲν καταδεχόμεθα νὰ τὸ ἐρευνήσωμεν· τὸ τοιοῦτο τὸ πολὺ πολὺ δύναται ν' ἀπασχολήσῃ τὰς διαφόρους Εἰσαγγελικὰς ἀρχὰς τοῦ Κράτους. Ἐνδέχεται ἡ Α. Μ. νὰ ἔχῃ σχέσεις μετὰ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ καὶ ὡς ἁπλοῦς Κουμουνδοῦρος, τοῦ ὁποίου ἡμεῖς ἀποκρούομεν καὶ τὴν Καλημέραν, ἐνῷ ὡς προέδρου τῆς Κυβερνήσεώς μας εὐλαβούμεθα καὶ τὸ νεῦμα. Ὁ Βασιλεὺς ὅμως ἔχει σχέσεις καὶ μὲ τὸν σκύλον του ἀκόμα, ἀλλ' ἡ μετὰ τοῦ εὐγενοῦς αὐτοῦ ζώου συγκοινωνία εἶναι ἐκτὸς τοῦ Συντάγματος καὶ ἡμεῖς ὅταν ἐνασχολούμεθα μὲ τὸ Στέμμα ἐπὶ συνταγματικῶν μόνον βάσεων ἐρειδόμεθα.

Ὡς Κουμουνδοῦρος ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἠδύνατο ἄπειρα νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν Βασιλέα, ἕως οὗ τὸν πείσῃ νὰ ὑπογράψῃ τὴν Διάλυσιν· ἠδύνατο νὰ κλαύσῃ, νὰ ἀστειευθῇ, νὰ κυβιστήσῃ, νὰ κάμῃ τούμπαις, νὰ ξερρίζώσῃ τὴν κόμην του, νὰ τοῦ παρουσιάσῃ τρίχας ἐκ τοῦ μύστακός του, νὰ ἐπιδείξῃ τὰ θυλάκιά του κενά, νὰ τῷ ὑπενθυμίσῃ ὅτι εἶναι πτωχὸς οἰκογενειάρχης, νὰ πῇ ἀμάν, νὰ γλύψῃ τοὺς τέσσαρας πόδας τοῦ Βασιλικοῦ θρόνου· ἀλλὰ διὰ νὰ τὰ πῇ καὶ νὰ τὰ κάμῃ αὐτὰ μετ' ἀποτελέσματος, ὁ πονηρὸς Μεσσήνιος ἔπρεπε νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι ἀπευθύνεται οὐχὶ πρὸς τὸν Βασιλέα μας καὶ Βασιλέα του, ἀλλὰ πρὸς τὸν Γεώργιον Χριστιανόν, χωρὶς Α'. καὶ χωρὶς Β'. Καὶ τότε ἠδύνατο, ἐὰν ἤθελε, νὰ ὑπενθυμίσῃ καὶ τὴν 31ην Μαρτίου καὶ τὸ ἄρθρον τῆς *Πὼλ Μὼλ* καὶ ὅλην τὴν μετὰ τὴν οἰκουμενικὴν πολιτείαν καὶ τὰ ταξείδια καὶ τὰς ἀφαιμάξεις τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου καὶ τὴν φοβερὰν τακτικὴν ἥτις, μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς Οἰκουμενικῆς παραίτησιν τοῦ ἀοιδίμου Δεληγεώργη ὡδήγησε τὸ Ἔθνος διὰ μοιραίου ἐμπορικοῦ Συμβολαίου, αἱματηροτέρου καὶ τοῦ Συμβολαίου τοῦ Ἑβραίου Σαΰλωκ μὲ τὸν Ἔμπορον τῆς Ἐνετίας — Ἔμπορος τῆς Ἐνετίας ἦτο ἡ Ἑλλάς, εἴμεθα ἡμεῖς — ὡδήγησε τὸ Ἔθνος ἀπὸ ἐξευτελισμοῦ εἰς ἐξευτελισμόν, ἀπὸ δανείου εἰς δάνειον, ἀπὸ αἴσχους εἰς αἶσχος, ἀπὸ σφάλματος εἰς σφάλμα, ἕως ὅτου μίαν ἡμέραν μαῦρον σύννεφον φοβερόν, ἔχον σχῆμα Δικεφάλου ἀετοῦ, κατεπλάκωσε τὸν ἀττικὸν ὁρίζοντα, δεικνῦον διὰ τοῦ ῥάμφους του ὅτι καὶ μετὰ δανικὴν κατάκτησιν ὑπάρχει καὶ αὐστριακή.

Ἀλλ'—ἐπιμένομεν—διότι ἀδιαφοροῦμεν διὰ τὰ ἀτομικά, τὰ προσωπικὰ καὶ τὰ οἰκογενειακὰ— ὡς ἀδιαφοροῦμεν διὰ τὰ ἰδιαίτερα τοῦ πρώτου πενιχροῦ ὑπογείου ὅπου συνωστίζεται ἡ πρώτη τυχοῦσα ἄγνωστος οἰκογένεια—τί ἠδυνήθητε νὰ εἴπητε ὁ συνταγματικὸς πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὸν Συνταγματικὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων ἵνα ἀποσπάσητε τὴν ὑπογραφήν Του περὶ διαλύσεως, ἐν ἀκμαίᾳ διατελοῦντι πνευματικῇ καὶ σωματικῇ καταστάσει; Πῶς ἠδυνήθητε πρωθυπουργὲ τῆς Μεσσήνης, νὰ ἐξαπατήσητε τὸν βασιλέα καὶ νὰ τὸν ὠθήσητε σεῖς ὁ ὑπεύθυνος αὐτὸν τὸν ἀνεύθυνον εἰς πρᾶξιν ἀγρίαν, ἥτις ἀπειλεῖ νὰ διανοίξῃ ἐσωτερικὴν ἄβυσσον, ἐν' ἢ θ' ἀπολυθῶσιν αἱμοχαρῆ στοιχεῖα καὶ θὰ συγκροτήσωσι πάλην διὰ νὰ ἴδωσιν ἂν ἡ Ἑλλὰς εἶναι εἷς θρόνος καὶ ἂν ὁ θρόνος εἶναι Ἑλλάς;

Τί τοῦ εἴπατε λοιπόν; Ὅτι δὲν ἔχετε πλειοψηφίαν; Καὶ ποῦ τὸ γνωρίζετε, Βουλῆς μὴ ὑπαρχούσης; Καὶ τί μέλει τῷ Βασιλεῖ, ἐὰν σεῖς ἔχητε ἢ δὲν ἔχητε πλειοψηφίαν; Ἐὰν δὲν ἔχητε, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἐπολιτεύθητε κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τῆς Βουλῆς ὀλεθρίως τῷ τόπῳ καὶ διὰ τοῦτο ἐχάσατε τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ τόπου. Καὶ πῶς δὲν θὰ αἰσχύνεσθε νὰ ζητήσητε παρὰ τοῦ ἡγεμόνος παράτασιν τοῦ κυβερνητικοῦ σας βίου, διότι ἀπεδείχθητε τοῦ τόπου ὀλετήρ;

Τί θὰ εἴπητε ἄλλο, κύριε πρωθυπουργέ ; Ὅτι ἡ Βουλὴ δύναται νὰ ἀποδοκιμάσῃ τὴν πολιτικήν σας ἢν ἀπὸ τῆς 31ης Μαρτίου διεχειρίσθητε ; Καὶ τί ἔχει νὰ κάμῃ ἡ πολιτική σας, ἀξιόλογε κύριε πρόεδρε,μὲ τὸν Βασιλέα; Δὲν εἶσθε ὑπεύθυνος Σύμβουλος τοῦ Στέμματος ; Εἰ καλὰ ἐπράξατε, ἄξιος ὁ μισθός σας· ἀλλ' εἰ δεινὰ ἐπράξατε, ἡ προσυπογραφή σας εἰς τὸ ἔγγραφον τῆς 31ης Μαρτίου, καὶ εἰς ὅλας τὰς μετέπειτα ἀσχημίας δὲν ἀφίνει, λέγει τὸ Σύνταγμα, τὸν Βασιλέα λευκὸν ὡς τράχηλον κύκνου ; Ἡ ἡ πολιτική σας εἶναι καὶ πολιτικὴ τοῦ Βασιλέως ; Ἑπομένως ἡ ἀποδοκιμασία τῆς Βουλῆς λούουσα ὑμᾶς ἐκ κορυφῆς μέχρι πτέρνας θὰ χρωματισθῇ ἐν ἀντανακλάσει καὶ ὑπὸ τῶν πολυτίμων λίθων τοῦ Στέμματος ; Αὐτὰ ὅμως δὲν τὰ πιστεύετε συνταγματικά. Καὶ πολλάκις κηρύξαντες τὸν ὑπεύθυνον Σύμβουλον προδότην ἀνωμολογήσατε τὸν Ἀνεύθυνον σωτῆρα.

Τί ἄλλο λοιπὸν θὰ ψιθυρίσητε εἰς τὸ οὖς τοῦ Βασιλέως, κύριε Ὄφι ; Ὅτι ἡ τιμὴ τοῦ Στέμματος, ὅτι τὸ μέλλον τοῦ θρόνου, ἀπαιτοῦσι νὰ καθαγιασθῇ ἡ πολιτικὴ τῆς 31ης Μαρτίου ; Καὶ τί γίνεται ἡ τιμὴ αὐτή, τί γίνεται τὸ μέλλον αὐτό, ὅταν ἡ ἐθνικὴ συνείδησις ἔχει ἤδη καταγραμένην πρὸ πολλοῦ τὴν πολιτικὴν ἐκείνην, ἐνταφιασμένην εἰς τὸ ὄνειδος καὶ τὸ ἐθνικὸν στίγμα καὶ πτύσμα ; Ἀκριβῶς, χάριν τοῦ θρόνου καὶ χάριν τοῦ Στέμματος, δὲν νομίζετε, φιλοβασιλικώτατε ἄνερ, ὅτι πρέπει νὰ προσφέρετε μόνον τὴν ἰδικήν σας παρειὰν ἵνα δεχθῇ τὰ προσφιλῆ εἰς αὐτὴν καταπότια τῆς ἐθνικῆς χολῆς, ἀντὶ νὰ ζητήσητε νὰ μοιρασθῆτε αὐτὰ μετὰ τοῦ Στέμματος ;

Διατὶ λοιπὸν θὰ σοὶ δώσῃ τὴν διάλυσιν ὁ Βασιλεύς ; Διὰ νὰ ῥίψῃ τὸ Ἔθνος εἰς πάλην, ἀφ' ἧς δὲν γνωρίζεις ἀκόμη τίς θὰ ἐγερθῇ σῶος καὶ τίς θὰ καταπέσῃ, ποῖοι θεσμοὶ θὰ κυλισθοῦν εἰς τὸ αἷμα καὶ ποῖοι θὰ ἀνακύψωσι νέοι; Διὰ νὰ μᾶς ῥίψῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν ἄγονον ἐσωτερικὴν διαμάχην, ἀφ' ἧς ἐπὶ εἰκοσαετίαν ἤδη, ἐξήλθομεν στεφανωμένοι τριπλῆν χρεωκοπίαν, οἰκονομικὴν, πολιτικὴν, στρατιωτικὴν, πρόσθες ἀκόμη καὶ πνευματικήν; Διὰ νὰ διακωδωνισθῇ ἔξω ὅτι ἐσμὲν λαὸς ἀνάξιος αὐτοδιοικήσεως, ὅτι χείρονες τῶν Σέρβων, χείρονες καὶ τῶν Βουλγάρων, χείρονες καὶ τῶν Ρωμούνων ἀκόμη, μόλις δυνάμεθα νὰ κρατηθῶμεν ἐπὶ τῶν ποδῶν μας οἱ μέθυσοι μεταξὺ τῶν ἀνατολικῶν ἐθνῶν, οἱ διαφθαρμένοι μεταξὺ ὅλων τῶν ἀδελφῶν

μας, οἱ φυσιολογικῶς ἠλίθιοι καὶ δι' αὐτὸ ἄξιοι νὰ τεθῶμεν ὑπὸ κηδεμονίαν, οἱ Νέγρηδες τῆς Ἀνατολῆς ;

Δι' αὐτὰ καὶ δι' αὐτὰ θὰ σοὶ δώσῃ τὴν διάλυσιν ὁ Βασιλεύς ; Τὴν περιμένομεν. **Καλιδάν.**

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Τὸ ἄρθρον τῆς *Ὥρας* δι' οὗ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἀνήγγειλε πανηγυρικώτατα ὅτι ἐὰν διαλυθῇ ἡ Βουλὴ εἰς τὴν μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ νέαν, ἕνεκα τοῦ καθαρῶς ἀντιπροσωπευτικοῦ χαρακτῆρος τῶν ἐκ τῶν Νέων Ἐπαρχιῶν ἐκλεχθησομένων, θὰ δοθῇ χαρακτὴρ **Συντακτικῆς Συνελεύσεως** ἤρχιζε καὶ ἐτελείωνε διὰ τοῦ ῥητοῦ :

Μωραίνει κύριος ὃν βούλεται ἀπολέσαι.

Καὶ τὰς δύο φορὰς τὸ γραφικὸν ἐδημοσιεύθη ἐσφαλμένως. Ἀντὶ τῆς *Ὥρας* δημοσιεύομεν ἡμεῖς τὸ παρόραμα :

Μωραίνει κύριος **Ὃν** *βούλεται ἀπολέσαι.*

Βλακώδης παρατήρησις. Τὸ ὁμικρὸν κεφαλαῖον, διότι ὑπεννοεῖται κύριον ὄνομα, καὶ τὰ κύρια ὀνόματα κατὰ τὴν Γραμματικὴν γράφονται μὲ κεφαλαῖα.

Ὁ κ. Τρικούπης κατηγορεῖται ἐπὶ συνενοχῇ εἰς τὰ Βελενδζικὰ ὑπὸ τοῦ Κωσταγγελῆ καὶ τοῦ Σιβιτανίδου ! Ἔπρεπεν οἱ ὑπουργικοὶ νὰ προσφέρουν καὶ τὴν ἐκδούλευσιν αὐτὴν εἰς τὴν πανθομολογουμένην τιμιότητα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Ἐὰν ἡ ζητηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κουμουνδούρου διάλυσις παραχωρηθῇ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως,ὡς παραχωροῦνται τὰ μεταλλεῖα, αἱ ἁλυκαί, αἱ ἄδειαι πρὸς σύστασιν ζυθοπωλείων μὲ γυναῖκας κλπ. τὸ εὐαγγελικόν : Ζητεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν· δύναται νὰ παρῳδηθῇ ὑπὸ τοῦ δίδοντος εἰς τό: *Ζητεῖτε κ' αἰδῶ θύσετε Ἡμῖν.*

Εἰς Προσοχήν !

Ἡ τελευταία *Κλειὼ* ζητεῖ τὴν κατάργησιν τοῦ Συντάγματος !

Ὁ προσφιλὴς Petit Duc ἀντέγραψε χάριν τοῦ *Μὴ Χάνεσαι* τὸ ἐξῆς ἐπιτύμβιον ἐκ τοῦ Νεκροταφείου Κωνσταντινουπόλεως. Εἶναι φοβερὸς τρόπος ἐκδικήσεως τοῦ ἀποζωουμένου συζύγου:

Ὦ διαβάτα πρόσελθε μ' εὐλάβειαν καὶ φόβον
νὰ ἴδῃς ποῖος ἄφησε τὸν πρόσκαιρον τὸν κόσμον.
Σταυρίδου ὁ Νίκο βίηε εἶναι ἐδῶ θαμμένος.
Ἀναστενάζων τέθνηκεν ὡς σφόδρα λυπημένος,
Καθότι πάσχων πρῶ καιροῦ εἶδε μὲ μέγαν πόνον
Πῶς ἡ φιλτάτη σύζυγος ἄλλον ἐπῆρε δρόμον·
Μὲ ἀδιαφορίαν της εἰς Κῷον ἐκατοίκει,
Ἐνῷ ἐδῶ ὁ σύζυγος κόσμον ἐγκαταλείπει.
Τὰς ἐπιόρκους ὁ Θεὸς βεβαίως ἀνταμείβει
Καὶ τιμωρίαν ἱκανὴν αὐταῖς ἀνταποδίδει.
Τὸν τύμβον τοῦτον ζήτησεν ἡ θεία νὰ ποιήσῃ
Αἰσίαν δὲ τὴν μνήμην του θέλουσα νὰ ἀφήσῃ.

Πραγματικῶς τὴν ἄφησεν αἰσίαν ! Νομίζει κανεὶς ὅτι τὸ ἐπιτύμβιον ἐγράφη διὰ τὸν κ Δὲ Κάστρον !

Ἐφευρέθησαν ἐν μέσῃ Λαρίσσῃ Ἕλληνες στρατιῶται ἀνυπόδητοι φυλακισθέντες κατόπιν διότι ἐτόλμησαν νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὸν Ἀρχηγὸν νὰ ζητήσωσι ὑποδήματα.

Φαίνεται ἡ μετὰ τῶν Τούρκων ἀφομοίωσις θ' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὰ πόδια.

Ἡ σεμνὴ τεργεσταία *Κλειὼ* ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ της μᾶς ἀποκαλεῖ «πορνογράφους». Ἐπειδὴ ὅλοι οἱ ἀναγνῶσταί μας θ' ἀπορήσουν διατὶ μᾶς δίδεται ἡ ὀνομασία αὐτή, λύομεν τὴν ἀπορίαν των ὑπενθυμίζοντες ὅτι ἐσχάτως ἀκόμη εἴχαμε γράψει περὶ *Κλειοῦς* καὶ *Ἡμέρας*. Φαίνεται ὅτι ἡ πρώτη τοὐλάχιστον εἶναι ἐγγεγραμμένη εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς καταλόγους τῆς Τεργέστης.

Τίς τὸ ἐπίστευεν ; Ὅτι ὁ δυστυχὴς Μανώλης τοῦ Πειραιῶς, ὁ ἀναβὰς ἐπὶ κορυφῆς δένδρου ὅτε ὁ Βασιλεὺς ἀνεχώρει διὰ τὰς νέας ἐπαρχίας καὶ φωνήσας αὐτῷ, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς ἐπισήμου ἀντιπολιτεύσεως καὶ τοῦ *Αἰῶνος* : «Βασιλεῦ, δὲν πρέπει νὰ ἀναχωρήσητε,» ἔμελλον ἀκριβῶς ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ τοῦ Βασιλέως νὰ ψαρευθῇ νεκρὸς ἐκ τῶν πειραϊκῶν ὑδάτων ;

Τὴν μόνην λύπην πιστεύομεν ἣν ἠσθάνθη πνιγόμενος θὰ ἦτο ὅτι ἀπέθανε . . . . ἀντιβασιλικός.

Ὑγίαινε Μανώλη ! !

Ὁ Σύλλογος «Βύρων» μετ' ἐξιδιασμένης εὐγενείας προσεκάλεσε πολλοὺς ὅπως λάβωσι τὸν κόπον νὰ δαπανήσῃ ἕκαστος τὸν προσκεκλημένων 500 φρ. ἵνα μεταβὰς εἰς Μεσολόγγιον θαυμάσῃ τὰ ἐπὶ τοῦ ὑποβάθρου τοῦ ἀνδριάντος χρυσοῖς γλυφέντα γράμμασιν ὀνόματα τῶν μελῶν τοῦ προεδρείου.

Ἐπειδὴ ἐλάβομεν καὶ ἡμεῖς τοιοῦτο προσκλητήριον, ἀνταποδίδοντες τὴν εὐγένειαν, προσκαλοῦμεν ὅλα τὰ μέλη τοῦ συλλόγου νὰ κάμουν τὸ ταξείδιον τῆς Νέας Ὑόρκης, διὰ τὴν 22αν τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου, ἡμέραν Κυριακήν, ὅτε γίνεται ἔναρξις τῆς Ἐκθέσεως τῶν Ἡλιθίων.

Ἐξ αὐθεντικῶν πληροφοριῶν διεβεβαιοῦμεν ὅτι καὶ αἱ δύο ἐκδόσεις τῶν αἰτιῶν τῆς μονομαχίας μεταξὺ τῶν δύο ἀντισυνταγματαρχῶν Κολοκοτρώνη καὶ Χατζηϊωάννου—καὶ τὸ *Βγάλ' τὸ καπέλο* δηλαδὴ καὶ τὸ *Στραβοκότταγμα* εἶχοντο ἀληθείας. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀντηλλάγησαν στραβοκυττάγματα, τὰ ὁποῖα ἐν τῇ μονομαχίᾳ, ἂν ἐδοήθει τὸ *ρεβόλβερ*, ἠδύναντο νὰ μεταβληθῶσιν εἰς *στραβοκατάγματα*.

Ἀρχικὴ αἰτία τῶν λοξοβλεμμάτων εἶναι ἀρχαία ἔχθρα μεταξὺ τῶν δύο ἀξιωματικῶν ἀπὸ τῶν ναυπλιακῶν ἀκόμη, τοῦ Χαδζηϊωάννου ὡς γνωστὸν ὀθωνίζοντος καὶ τοῦ Κολοκοτρώνη ἐλευθεριάζοντος.

Ὡς ἐπεισόδιο ἀναφέρομεν ἐνταῦθα,ὅτι ὁ κ. Χαδζηϊωάννου ὅτε παρουσιάσθη εἰς τὸν Βασιλέα, μετὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ διεξαγωγὴν τῆς δωρεᾶς τῶν Κυπρίων ἡμιόνων ὑπὸ τῶν ἰδίων, ὑπασπιστεύοντος τοῦ κ. Κολοκοτρώνη, ἡ Α. Μ. πρώτην ἐρώτησιν ἣν ἀπηύθυνε τῷ κ. Χαδζηϊωάννου, ἦν :

— Εἶσθε Ἄγγλος ;

Μετὰ τὸ Στραβοκύτταγμα ἐπὶ τῆς Τραπέζης, ὁ Χαδζηϊωάννου μετὰ δύο ἄλλων ἀξιωματικῶν, νομίζοντες ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, ἐνῷ πράγματι δὲν εἶχεν ἐξέλθει, ἐκαπελλώθησαν.

Ὁ κ. Κολοκοτρώνης πάσχων ἐκ delirium capellens (κατὰ

τὸ tremens) ἀποτεινόμενος καὶ πρὸς τοὺς τρεῖς, ἅμα δὲ καὶ πρὸς μόνον τὸν κ. Χαδζηϊωάννου, ἐφώναξε :

— Κύριε ἀντισυνταγματάρχα, τὸ καπέλλο σας!

Μετὰ τοῦτο ἐστάλη ἐπιστολὴ προκλητικὴ πρὸς τὸν κ. Κολοκοτρώνην, ὅστις καὶ ὥρισε ἀμέσως τοὺς μάρτυράς του, ὡς καὶ ὁ κ. ἀντίπαλος τοὺς ἰδικούς του καὶ ἔλαβε χώραν ἡ μονομαχία.

Ἡ ἐκπυρσοκρότησις ἐγένετο ἄνευ σκοπεύσεως, μὲ ταχύτατον ἕν, δύο, τρία.

Ἀφοῦ δ' ἐπυροβόλησαν δίς, οἱ μάρτυρες ὑπέλαβον περαιωμένην τὴν μονομαχίαν.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν αὐτῆς ἡ αὐλὴ ἦτο εἰς διαρκῆ ἀγωνίαν περὶ τοῦ ἀποτελέσματος.

Διὰ ποῖον ἐκ τῶν δύο ἐνδιεφέρετο ;

—

Πῶς διαφθείρονται τὰ πάντα ἐν ἡμῖν. Ἡ *Ἐφημερὶς τῶν Γνωστοποιήσεων* ἐλλείψει ἀγγελιῶν ἤρχισε νὰ δημοσιεύῃ κύρια ἄρθρα περὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς ἀνθρωπότητος!

—

Διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ *Ἀσμοδαίου* :

Ἐν τῇ *Ὁδῷ Προαστείου* συλλαμβάνομεν τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν :

ΡΑΠΤΗΣ

Α'. ΔΕΥΤΕΡΑΙΟΣ.

ΤΟ ΜΗ «ΧΑΝΕΣΑΙ» ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ.

—

ΤΣΑΤΡΑ-ΠΑΤΡΑ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ.

—

Προσεχῶς ἐκδίδεται νέα ἐφημερὶς *Ἐπιστρατεία* σκοποῦσα νὰ φέρῃ εἰς φῶς ὅσα τυχὸν ἐτελέσθησαν ἐν τῷ στρατῷ σκότια ἔργα, δύνανται λοιπὸν, ὅσοι ἔπαθον ἀδίκως, παρανόμως καὶ παραλόγως, νὰ ἐκθέσωσιν ἐν αὐτῇ ὅσα εἶδον καὶ ἔπαθον κακά.

—

Θεωρία λοχίου. α'Απαγορεύεται εἰς τὸν στρατιώτην νὰ εὑρίσκεται εἰς τὸ μέρος, ὅπου συχνάζουν ἀνώτεροι». Νά, π. χ. ἐὰν ἦσθε εἰς μίαν ταβέρνα καὶ ἔλθω καὶ ἐγώ, σεῖς ὀφείλετε νὰ σηκωθῆτε νὰ φύγητε, τὸ ἴδιον κάμνω καὶ ἐγὼ ὅταν ἔρχωνται οἱ κκ. ἀξιωματικοί.

—

Λόχος εἰς γραμμήν! α'Ἡ Σ. Κυβέρνησις ἐκτιμῶσα τὰς καλὰς ἰδιότητας τῶν ἐπιστράτων ὑπαξιωματικῶν διέταξε νὰ μείνουν εἰς τὸν στρατὸν, ὅσοι ἐξ αὐτῶν θέλουν. Ἡ πατρὶς, βλέπετε, σᾶς ἐτίμησεν, ἡ πατρὶς ἔχει μέλλον καὶ ἂν ἀφοσιωθῆτε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πατρίδος θὰ ἔχετε καὶ σεῖς λαμπρὸν μέλλον καὶ θὰ προαχθῆτε. Οἱ βουλόμενοι ἐκ τῶν ὑπαξιωματικῶν, δύο βήματα ἐμπρός!» Οὐδείς!!!

—

Ἀφοῦ ἐφάγαμεν τόσα καὶ τόσα ἑκατομμύρια, ἀφοῦ ἐφάγατε τόσας προμηθείας, ἀφοῦ ἔφαγον τόσους ἵππους καὶ ἡμιόνους καὶ ἄχυρα καὶ κριθὴν, ἀφοῦ δίδουσιν εἰς τοὺς ἀπολυομένους στρατιώτας τὰ ἀμπέχονα καὶ τὰς περισκελίδας (κάλλιστα ποιοῦντες), εἰς τί νομίζετε ἐσκέφθησαν νὰ δείξουν οἰκονομολογικὸν πνεῦμα; Εἰς κομβία τῶν στρατιωτῶν! Ἀφῆκαν δύο μόνον κομβία εἰς ἕκαστον, κρατήσαντες τὰ λοιπὰ καὶ εἴδομεν ἰδίοις ὄμμασι στρατιώτας σκοποὺς ἀκόμη, μὲ τὰ λωρία, μὲ ἐξυλωμένα ἐπώμια καὶ μὲ δύο μόνον κομβία. Ἡ οἰκονομία αὕτη ὁμοιάζει ὡς ἂν ἐκράτουν τὰς οὐρὰς τῶν ἀποθανόντων ἵππων διὰ νὰ τὰς χρησιμοποιήσωσιν εἰς λοφία.

—

Ἐπιθεώρησις ὅλης ἱππικοῦ. Οἱ ἵπποι καὶ μακρόθεν φαίνονται ὅτι διῆλθον ἐκ Μεσολογγίου ἔχοντος ἐντετυπωμένον τὸν στίχον τοῦ Βαλαωρίτου «Τὸ Μεσολόγγι σκέλεθρο, γυμνὸ, ξεσαρκωμένο», οἱ ἱππεῖς κατὰ γράμμα κιτρινοπράσινοι, οἱ δὲ κκ. ἀξιωματικοὶ εἰς ἀντίστροφον λόγον πρός τε τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἱππεῖς.

—

Ἡ 9πρωϊνὴ ὥρα εἶχεν ἠχήσει, τὸ δὲ ἀτμόπλοιον τοῦ γύρου *Ἐλπὶς*, φέρον ἓν ὅλον τάγμα, τὸ 22ον καὶ ἀπείρους ἐπιβάτας, εἶχε συρίξει τρὶς καὶ ἦρε ἄγκυραν πρὸς ἀπόπλουν! Ἀξιωματικός τις, μέλλων ν' ἀναχωρίσῃ συνωμίλει ἀμερίμνως μετὰ συναδέλφων του καὶ ἐπεριδιάβαζεν εἰς τὴν προκυμαίαν· μία λέμβος μὲ βραδύναντας ἐπιβάτας ἐφάνη, ὁ δὲ πλοίαρχος ἐστάθη καὶ τοὺς παρέλαβεν, ἀλλ' ὁ ἀξιωματικὸς ἀγρὸν ἠγόραζε καὶ ἐξακολούθει τὸν περίπατόν του καὶ, ὅτε τὸ ἀτμόπλοιον ἐσάλπαρε πλέον, ἐνεθυμήθη ὅτι εἶναι διὰ ταξεῖδι καὶ ἐπιβὰς λέμβου ἠγωνία νὰ τὸ προφθάσῃ· ἱστάμην παρὰ τὸν σταθμὸν τῆς πρωτοφυλακῆς καὶ ἤκουον τὰ ἑξῆς παρὰ τῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι τώρα εὑρίσκονται εἰς τὰς ἑστίας των.—Μωρὲ ἀπαίτησι ποῦ σοῦ τὴν ἔχει νὰ τὸν περιμένουν 1500 ἄνθρωποι!—Αἴ Παναγία μου, ἂς τὸν ἄφηνε καὶ ἂς ὑπηρέτουν τρεῖς ἡμέρας ἀκόμη ἀγγάρια.—Ἀ, Καπετάνιο μου, ἄφησέ τον ὄξω καὶ νὰ σὲ ἰδῶ Πλωτάρχη. Τὸ ἀτμόπλοιον ἐστάθη πρὸς στιγμὴν, οἱ δὲ στρατιῶται προφανῶς δυσηρεστήθησαν.—Ρὲ, ξέρεις τί ἔχει χάζι; λέγει ὁ δεκανεὺς, νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ζυγώσῃ πολὺ κοντὰ καὶ ἅμα ζυγώσῃ, νὰ τραβήξῃ νὰ φύγῃ. Οὔτε μάγος νὰ ἦτον ὁ δεκανεὺς, οὔτε συνεννόησιν νὰ εἶχε μὲ τὸν πλοίαρχον, τὸν ἀφῆκε καὶ ἤγγισε σχεδὸν τὸ ἀτμόπλοιον καὶ ἀμέσως μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ ἀτμοῦ τὸν ἄφησε τὸν καλόν σου εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ. Οἱ στρατιῶται μόνον τούμπαις δὲν ἔκαναν ἀπὸ τὴ χαρά τους. Γιατί πηγαίνετε κόντρα 'ς τὸν ἀνώτερό σας; τοὺς ἐρώτησα.—Γιαὶ μὲ εἶδε οὐροῦντα μιᾷ φορᾷ εἰς τῆς ἐλῃαῖς τῆς Λευκάδος καὶ μ' ἔβαλε ἕνα μῆνα ρὲ μέσα, λέγει ὁ εἷς.—Γιατὶ ἤμουν σκοπὸς καὶ διῆλθε πεντάκις τῆς σκοπιᾶς, ἐπειδὴ δὲ δὲν τῷ ἔφερον τὸ σέβας καὶ τὴν πέμπτην φορὰν μὲ ἐτράταρε μιὰ δεκαπεντάρα λέγει ὁ ἄλλος.—Τὸν νοῦ σας παιδιὰ, λέγει ὁ δεκανεὺς, τώρα ποῦ βγαίνει, τὸ σέβας ὅλοι τακτικὰ γιατ' εἶναι φοῦρκα.

—

Ἐν ἐσχάτως γενόμενον συνοικέσιον ἀπέδειξεν ἡλίου φαεινότερον κατὰ τοὺς δικηγόρους, ὅτι «ὅταν θέλ' ἡ νύφη καὶ ὁ γαμβρὸς, τύφλαις νᾶχουν οἱ συμπεθέροι.»

Νεῖκος.